

Sygnatura akt IV U 232/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **T. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.**

na skutek odwołania od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.** z dnia 29.06.2015 r.

znak (...) - (...)

w przedmiocie **świadczenia rehabilitacyjnego**

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w L. z dnia 29.06.2015 r. znak (...) - (...),

w ten sposób, że przyznaje **wnioskodawczyni T. B. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego** na okres 9 (dziewięciu) miesięcy poczynając od dnia 01.06.2015 r.

Sygn. akt IV U 232/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni T. B. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 29 czerwca 2015 r., nr (...) - (...), wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 01.06.2015 r.

W uzasadnieniu podniosła, że zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna potwierdza, że jest chora na boreliozę, a zastosowana terapia antybiotykowa daje jej szansę na całkowite wyleczenie i powrót do pracy zawodowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 10.08.2015 r. wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazano, że orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 08.05.2015 r. oraz komisji lekarskiej ZUS z dnia 19.06.2015 r. stwierdzono, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy oraz brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, a odwołanie nie zawiera żadnych nowych okoliczności, które by mogły wpłynąć na zmianę stanowiska organu rentowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. pobierała zasiłek chorobowy w okresie od 01.12.2014r. do dnia 31.05.2015 r. z powodu stwierdzonej u niej niezdolności do pracy.

T. B. wykorzystała 182 dni zasiłku chorobowego.

(**dowód:** bezsporne)

Lekarz orzecznik w swoim orzeczeniu z dnia 08.05.2015 r. uznał, że T. B. nie jest niezdolna do pracy.

(**dowód:** akta ubezpieczeniowe, a w tym orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 08.05.2015 r.)

Z punktu widzenia lekarza z zakresu chorób zakaźnych T. B. nie odzyskała po 31.05.2015 r. zdolności do pracy. U T. B. stwierdzono stan po leczeniu boreliozy oraz naczyniopochodne uszkodzenie mózgu.

(**dowód:** opinia biegłego z zakresu chorób zakaźnych – k. 14 do 15)

Pod względem neurologicznym T. B. cierpi na naczyniopochodne uszkodzenie mózgu, objawowy niedowład kończyny górnej prawej niewielkiego stopnia, zawroty i bóle głowy, stan po leczeniu boreliozy, nadciśnienie tętnicze.

Z przyczyn neurologicznych T. B. była w dalszym ciągu po 31.05.2015 r. niezdolna do pracy przez okres najbliższych 9 miesięcy, a leczenie w tym okresie rokuje nadzieję na odzyskanie zdolności do pracy przez wnioskodawczynię, albowiem okres ten jest wystarczający do wdrożenia skutecznego leczenia wnioskodawczyni.

(**dowód:** opinia biegłego neurologa – k. 38 do 41, opinia uzupełniająca biegłego lekarza neurologa – k. 71-72, k. 88-89)

Z punktu widzenia lekarza psychiatry u T. B. nie stwierdzono zaburzeń czynności psychicznych decydujących o jej niezdolności do pracy.

(**dowód:** opinia biegłego lekarza psychiatry – k. 58-60)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treść przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159).

Zgodnie z art. 18 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

Zważywszy na to, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni wymagała wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłych: z zakresu chorób zakaźnych, z zakresu neurologii oraz psychiatrii.

Na podstawie powyższych opinii Sąd ustalił, że u wnioskodawczyni występuje stan po leczeniu boreliozy, naczyniopochodne uszkodzenie mózgu, nadciśnienie tętnicze, objawowy niedowład kończyny górnej prawej niewielkiego stopnia, zawroty i bóle głowy. Zaburzeń czynności psychicznych nie stwierdzono.

Biegła neurolog jak i biegła z zakresu chorób zakaźnych wskazały, że w przypadku wnioskodawczyni była ona niezdolna do pracy po 31.05.2015 r., a z przyczyn neurologicznych ta niezdolność miała trwać przez okres najbliższych 9 miesięcy, przy czym dalsze leczenie w tym okresie rokuje nadzieję na odzyskanie zdolności do pracy przez wnioskodawczynię, albowiem – jak wskazała biegła – okres ten jest wystarczający do wdrożenia skutecznego leczenia wnioskodawczyni.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana wносиła zastrzeżenia do sporządzonej przez neurologa opinii.

W ocenie Sądu, powyższe stanowiska biegłych należało uznać za prawidłowe. Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających ich prawidłowość. Mając na uwadze sposób umotywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych

wniosków przez biegłych, Sąd oparł się na wydanych przez nich opiniach. Dodać należy, że w sprawie biegły neurolog dwukrotnie składał wyjaśnienia do zastrzeżeń złożonych przez ZUS. wyjaśnienia te były szczegółowe, racjonalne i nie budzące, w świetle treści zastrzeżeń, wątpliwości.

Sąd uwzględnił sporządzone opinie biegłych, przyjmując je jako podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Opinie powyższe, a w szczególności opinia biegłej z zakresu neurologii, charakteryzowały się spójnością, były szczegółowo uzasadnione, ich wnioski nie budziły wątpliwości. Podkreślenia przy tym wymaga, że powołani w sprawie biegli są doświadczonymi specjalistami w swojej dziedzinie, odpowiadającej kategorii schorzeń stwierdzonych u wnioskodawczyni.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, opublikowany w systemie Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Jeszcze raz należy wskazać, że Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych w sprawie opinii. Z tych względów uznał opinie za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się na ustaleniach poczynionych przez biegłych, Sąd na podstawie przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną przez T. B. decyzję (...) Oddział w L. z dnia 29.06.2015 r. znak (...) - (...), w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni T. B. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 9 miesięcy, poczynając od dnia 01.06.2015 r.